

Dziennik Urzędowy L 57

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
1 marca 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 189/2008 z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie testów systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II)** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 190/2008 z dnia 29 lutego 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 6
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 191/2008 z dnia 29 lutego 2008 r. ustalające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 1 marca 2008 r. 8
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 192/2008 z dnia 29 lutego 2008 r. wprowadzające sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 989/2007 rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy (Barèges-Gavarnie (ChNP) – Hořické trubičky (ChOG))** 11
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 193/2008 z dnia 29 lutego 2008 r. ustanawiające zakaz połowów żabnicy w obszarach ICES VIIIc, IX i X oraz w wodach WE CECAF 34.1.1 przez statki pływające pod banderą Francji** 12

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/173/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie testów systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) 14

Komisja

2008/174/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 21 grudnia 2005 r. dotycząca pomocy państwa przewidzianej przez Włochy (autonomiczna prowincja Trento) w sektorze transportu (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5315) ⁽¹⁾..... 18

2008/175/WE:

- ★ Decyzja nr 1/2008 Komitetu Statystycznego Wspólnoty/Szwajcarii z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego 21

2008/176/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 22 lutego 2008 r. zmieniająca decyzję 97/107/WE zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Belgii (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 678)..... 25

2008/177/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 25 lutego 2008 r. zmieniająca decyzję 96/550/WE zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Finlandii (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 692) 28

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Decyzja Rady 2008/178/WPZiB z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu 30
- Umowa między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu 31
- ★ Wspólne stanowisko Rady 2008/179/WPZiB z dnia 29 lutego 2008 r. zmieniające wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga 37

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1281/2005 z dnia 3 sierpnia 2005 r. w sprawie zarządzania licencjami połowowymi oraz minimum informacji, jakie mają być w nich zawarte (Dz.U. L 203 z 4.8.2005) 38

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 189/2008

z dnia 18 lutego 2008 r.

w sprawie testów systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2424/2001 z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 lit. c) i art. 5 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Opracowanie systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) powierzono Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 2424/2001 i decyzji Rady 2001/886/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽²⁾. Wymogi sieciowe dla systemu informacyjnego Schengen II ustanowiono w decyzji Komisji 2007/170/WE z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiającej wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (1. filar) ⁽³⁾ i w decyzji Komisji 2007/171/WE z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiającej wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (3. filar) ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, s. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1988/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 1; sprostowanie w Dz.U. L 27 z 2.2.2007, s. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, s. 1. Decyzja zmieniona decyzją 2006/1007/WSiSW (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 78; sprostowanie w Dz.U. L 27 z 2.2.2007, s. 43).

⁽³⁾ Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 29.

(2) System informacyjny Schengen drugiej generacji (SIS II) ustanowiono rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ oraz decyzją Rady 2007/553/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽⁶⁾. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla tych aktów, łącznie z ich przepisami końcowymi.

(3) Te przepisy końcowe określają warunki, które umożliwią Radzie – na podstawie jednomyślnej decyzji jej członków reprezentujących rządy państw członkowskich uczestniczących w SIS 1+ – określenie daty rozpoczęcia stosowania tych aktów. Przepisy te również stanowią, że Komisja ogłosi pomyślne zakończenie kompleksowych testów SIS II, o których mowa w art. 55 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 oraz w art. 71 ust. 3 decyzji Rady 2007/533/WSiSW, przeprowadzanych przez Komisję wspólnie z państwami członkowskimi, a organy przygotowawcze Rady dokonają walidacji przedstawionych wyników testów i potwierdzą, że sprawność systemu SIS II jest co najmniej równoważna sprawności osiąganą przez SIS 1+.

(4) Przyjmuje się, że niniejsze rozporządzenie zostanie uzupełnione poprzez przyjęcie w przyszłości stosownych aktów prawnych szczegółowo regulujących organizację i koordynację kompleksowych testów SIS II, które należy przeprowadzić przy ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją. Wyłączną odpowiedzialność za CS-SIS nadal ponosi Komisja.

(5) Konieczne jest przeprowadzenie testów w celu dokonania oceny, czy SIS II może funkcjonować zgodnie z wymaganiami technicznymi i funkcjonalnymi określonymi w instrumentach prawnych SIS II.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63.

- (6) W ramach tych testów ocenie poddane zostanie także to, czy spełnione są wymagania niefunkcjonalne, takie jak odporność, dostępność i wydajność.
- (7) Konieczne jest, aby Komisja sprawdziła, czy centralny system SIS II może zostać podłączony do komponentów krajowych państw członkowskich, przy czym państwa członkowskie uczestniczące w systemie SIS I + powinny dokonać koniecznych dostosowań technicznych, aby umożliwić przetwarzanie danych SIS II i wymianę informacji uzupełniających.
- (8) Konieczne jest dalsze sprecyzowanie zadań, które Komisja i państwa członkowskie muszą wykonać w związku z przeprowadzeniem pewnych testów SIS II.
- (9) Konieczne jest określenie warunków, które należy spełnić przy określaniu, opracowywaniu i stosowaniu specyfikacji testów, oraz sposobów zatwierdzania testów.
- (10) SIS II może rozpocząć funkcjonowanie dopiero, gdy wszystkie państwa członkowskie w pełni uczestniczące w SIS I+ przeprowadzą konieczne przygotowania do przetwarzania danych zawartych w SIS II. Należy zatem dokumentować przypadki, w których państwo członkowskie uzna, że niemożliwe jest pomyślne przeprowadzenie testów.
- (11) Wspierający Komisję przy opracowywaniu SIS II komitet, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2424/2001, nie wydał pozytywnej opinii w sprawie projektów środków przedłożonych przez Komisję stosownie do art. 4 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2424/2001. Zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2424/2001 rozumianym w związku z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾. Komisja przedłożyła Radzie propozycję działań, jakie należy podjąć, oraz poinformowała Parlament Europejski.
- (12) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie jest związana jego treścią, ani nie podlega jego stosowaniu. Biorąc pod uwagę, że niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie dorobku Schengen w rozumieniu postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego protokołu Dania zdecydowała o wdrożeniu niniejszego instrumentu do swojego prawa krajowego w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszego rozporządzenia.
- (13) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym nie uczestniczy Zjednoczone Królestwo, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁽²⁾; dlatego Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszej decyzji, nie jest nią związane ani nie podlega jej stosowaniu.
- (14) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁽³⁾; dlatego Irlandia nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (15) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla uregulowań dotyczących częściowego uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w dorobku Schengen, określonych w decyzjach 2000/365/WE i 2002/192/WE.
- (16) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁴⁾, które mieszczą się w obszarze określonym w art. 1 pkt G decyzji Rady 1999/437/WE⁽⁵⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy.
- (17) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁶⁾, które mieszczą się w obszarze określonym w art. 1 pkt G decyzji 1999/437/WE rozumianym w związku z art. 3 decyzji 2008/149/WE⁽⁷⁾ i 2008/146/WE⁽⁸⁾ w sprawie zawarcia tej umowy w imieniu Unii Europejskiej i w imieniu Wspólnoty Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

a systemami krajowymi (N.SIS II), a zwłaszcza do ich zakresu i celów, wymagań i przebiegu określone są w załączniku.

Artykuł 1

Specyfikacje odnoszące się do pewnych testów SIS II związanych z centralnym systemem SIS II, infrastrukturą komunikacyjną i interakcją między centralnym systemem SIS II

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lutego 2008 r.

W imieniu Rady

D. RUPEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. ZAKRES TESTÓW SIS II

Pewne testy SIS II, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, mają wykazać, że centralny system SIS II, infrastruktura komunikacyjna i interakcje między centralnym SIS II a systemami krajowymi (N.SIS II) (z wyjątkiem Bułgarii i Rumunii) ⁽¹⁾ mogą funkcjonować zgodnie z wymaganiami technicznymi i funkcjonalnymi określonymi w instrumentach prawnych SIS II.

Wspomniane testy SIS II mają również wykazać, że centralny system SIS II, infrastruktura komunikacyjna i interakcje między centralnym SIS II a systemami krajowymi (N.SIS II) mogą funkcjonować zgodnie z wymaganiami niefunkcjonalnymi, takimi jak odporność, dostępność i wydajność.

2. PRZEBIEG, SZCZEGÓŁOWY ZAKRES I ORGANIZACJA TESTÓW SIS II

Poniżej przedstawiono przebieg testów, ich cel, zakres i sposób organizacji.

Pierwsza faza testów obejmie badanie łączności i odporności infrastruktury komunikacyjnej SIS II.

W drugiej fazie testom poddany zostanie centralny system SIS II bez N.SIS II.

W trzeciej fazie przetestowany zostanie centralny system SIS II wraz z niektórymi N.SIS II, jak również zostanie zbadana zgodność poszczególnych komponentów krajowych ze specyfikacjami wyszczególnionymi w wersji referencyjnej dokumentu kontroli interfejsu (DKI).

Grupa doradcza ds. testów ⁽²⁾, powołana przez Komitet SIS II, przedkłada temu komitetowi sprawozdanie na temat wyników testów. Grupa ta określa, klasyfikuje i opisuje każdy napotkany problem i przedstawia możliwe rozwiązania. Służby Komisji oraz eksperci z państw członkowskich dostarczają informacje potrzebne grupie do wykonywania jej zadań.

2.1. Dokumentacja testów

Komisja określa szczegółowe specyfikacje testów. Udostępnia również zainteresowanym państwom członkowskim projekt i ostateczną wersję specyfikacji testów oraz przepisy dotyczące zarządzania testami i ich koordynacji zgodnie z harmonogramem ustalonym z ekspertami z państw członkowskich.

2.2. Koordynacja testów

Wszystkie testy przewidziane w dokumentacji testowej koordynuje Komisja. W tym celu ściśle współpracuje z grupą doradczą ds. testów.

2.3. Przeprowadzenie testów

Komisja przeprowadza testy wspólnie z zaangażowanymi w projekt państwami członkowskimi w oparciu o wcześniej określone specyfikacje testów i zgodnie z harmonogramem uzgodnionym przez Komisję wspólnie z ekspertami z państw członkowskich oraz sprawdza, czy wyniki testów odpowiadają przewidywaniom zawartym w specyfikacjach testów.

W przypadku testów zgodności N.SIS II każde państwo członkowskie odpowiada za przeprowadzenie odnośnych testów i zapewnienie sprawnego ich przebiegu zgodnie z ustalonym harmonogramem, przy wsparciu ze strony Komisji.

2.4. Akceptacja testów

Grupa doradcza ds. testów przedkłada Komitetowi SIS II sprawozdanie na temat wyników pewnych testów. Grupa ta określa, klasyfikuje i opisuje każdy napotkany problem i przedstawia możliwe rozwiązania. Służby Komisji oraz eksperci z państw członkowskich dostarczają informacje potrzebne grupie do wykonywania jej zadań.

Komisja podejmuje decyzję o pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II, uwzględniając opinie ekspertów z państw członkowskich wyrażone w ramach Komitetu SIS II.

⁽¹⁾ Udział państw nieuczestniczących w SIS 1+, takich jak Cypr w testach SIS II, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, pozostaje bez uszczerbku dla przyszłych decyzji Rady w sprawie pełnego stosowania SIS II.

⁽²⁾ Grupa doradcza ds. testów, utworzona dnia 27 kwietnia 2007 r. zgodnie z art. 7 regulaminu Komitetu SIS II przedkłada Komitetowi SIS II sprawozdanie. Grupa ta składa sprawozdanie po przeprowadzeniu każdej części testu, by wspierać zatwierdzanie testów SIS II.

W przypadkach, w których w dokumentacji testowej przewiduje się rozbić testów na kilka faz, Komisja powiadamia państwa członkowskie o wynikach każdej fazy przed rozpoczęciem kolejnej.

Testy zgodności N.SIS II akceptuje się na podstawie sprawozdania przygotowanego przez eksperta wyznaczonego przez państwa członkowskie, zawierającego szczegółową analizę wyników testów oraz wnioski dotyczące zatwierdzenia krajowych komponentów państw członkowskich.

Jeżeli państwo członkowskie uzna, że testy nie mogą zostać pomyślnie zakończone, należy to odnotować w sprawozdaniu.

2.5. Testy infrastruktury komunikacyjnej

Celem testów łączności sieciowej jest wykazanie, że infrastruktura komunikacyjna SIS II, aż do poziomu jednolitego narodowego interfejsu (NI-SIS), funkcjonuje zgodnie z wymogami określonymi w decyzjach 2007/170/WE i 2007/171/WE. Testy te obejmują badanie łączności i odporności infrastruktury komunikacyjnej SIS II między CS-SIS a każdym z NI-SIS, między CS-SIS a rezerwowym CS-SIS, a także odporności lokalnych interfejsów narodowych (LNI) oraz, w stosownych przypadkach, rezerwowych lokalnych interfejsów narodowych (BLNI).

2.6. Testy centralnego systemu SIS II i krajowe testy zgodności

Celem całej serii testów centralnego systemu SIS II jest sprawdzenie, czy odpowiada on zarówno wymaganiom funkcjonalnym, jaki i niefunkcjonalnym określonym w wersji referencyjnej dokumentu kontroli interfejsu (ICD) oraz w szczegółowych specyfikacjach technicznych (DTS).

Celem testu zgodności N.SIS II jest zbadanie kompatybilności poszczególnych N.SIS II z CS-SIS oraz sprawdzenie zgodności komponentów krajowych z wersją referencyjną dokumentu kontroli interfejsu (ICD). Testy zgodności N.SIS II można przeprowadzać równolegle z testami centralnego systemu SIS II.

Po pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II Komisja powiadamia ekspertów z państw członkowskich w ramach Komitetu SIS II, że wyniki testów infrastruktury komunikacyjnej oraz testów centralnego systemu SIS II odpowiadają założeniom przewidzianym w specyfikacjach testowych.

Po pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II Komisja tworzy środowisko dla migracji centralnego systemu SIS II. Środowisko to powinno być wystarczająco stabilne i odpowiednie do przeprowadzenia migracji.

3. WERSJE REFERENCYJNE DOKUMENTU KONTROLI INTERFEJSU (ICD) ORAZ SZCZEGÓŁOWYCH SPECYFIKACJI TECHNICZNYCH (DTS)

Centralny system SIS II oraz komponenty krajowe (N.SIS II) w każdym państwie członkowskim poddawane są testom opartym na takich samych specyfikacjach.

Szczegółowe specyfikacje techniczne (DTS), przygotowane przez Komisję, określają wymagania funkcjonalne i niefunkcjonalne centralnego systemu SIS II.

Dokument kontroli interfejsu (ICD), przygotowany przez Komisję, definiuje interfejs między centralnym systemem SIS II i komponentami krajowymi. Ponadto zawiera specyfikacje techniczne odnoszące się do interakcji między systemami w zakresie przesyłanych danych i wiadomości, wykorzystywanych protokołów oraz kalendarza i kolejności zdarzeń.

Specyfikacje określone w ICD oraz szczegółowe specyfikacje techniczne (DTS) pozostają niezmiennie w danym okresie, a harmonogram aktualizacji obu systemów zostaje określony w planie wprowadzania w życie, w którym określa się wersję referencyjną dla danej fazy testów. Problemy napotkane w trakcie testów są zgłaszane, analizowane i rozwiązywane zgodnie z planem zarządzania procesem wprowadzania w życie oraz planem zarządzania zmianami z tym związanymi. Komisja, uwzględniając opinię ekspertów z państw członkowskich, zapewnia plan wprowadzenia w życie i plan zarządzania zmianami z tym związanymi.

4. SPRAWOZDANIA OKRESOWE I KOŃCOWE Z WYNIKÓW POSZCZEGÓLNYCH FAZ TESTÓW

Komisja przygotowuje regularne sprawozdania z postępu testów. Każde sprawozdanie zawiera informację, której fazy testów dotyczy i które państwa członkowskie zakończyły lub rozpoczęły tę fazę lub jeszcze jej nie rozpoczęły. Jeżeli zachodzą konsekwencje istotne ze względu na harmonogram projektu, należy je uwzględnić w sprawozdaniu i podać ich przyczynę.

Po zakończeniu każdej fazy testów Komisja przygotowuje sprawozdanie z jej wyników, wszelkich napotkanych problemów i możliwości ich rozwiązania. W przypadkach, w których państwo członkowskie uzna, że niemożliwe jest pomyślne przeprowadzenie testów, zaznacza ten fakt wraz z przyczynami w notce, która zostanie włączona do protokołu.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 190/2008**z dnia 29 lutego 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 29 lutego 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	JO	69,6
	MA	49,2
	TN	129,8
	TR	88,8
	ZZ	84,4
0707 00 05	EG	244,4
	JO	190,5
	MA	114,7
	TR	166,2
	ZZ	179,0
0709 90 70	MA	89,5
	TR	118,4
	ZZ	104,0
0709 90 80	EG	54,8
	ZZ	54,8
0805 10 20	EG	42,5
	IL	54,8
	MA	56,7
	TN	50,5
	TR	69,2
	ZZ	54,7
0805 50 10	IL	110,5
	SY	56,4
	TR	123,2
	ZZ	96,7
0808 10 80	AR	102,3
	CA	86,4
	CN	91,9
	MK	42,4
	US	108,2
	UY	89,9
	ZZ	86,9
0808 20 50	AR	89,5
	CL	102,9
	CN	78,3
	US	123,2
	ZA	96,5
	ZZ	98,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 191/2008**z dnia 29 lutego 2008 r.****ustalające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 1 marca 2008 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003 przewiduje, że należność przywozowa na produkty objęte kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002, ex 1005 inne niż ziarna hybrydowe oraz ex 1007 inne niż hybrydy siewne, jest równa cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do takich produktów podczas przywozu, powiększonej o 55 % i zmniejszonej o cenę przywozową cif stosowaną wobec danej dostawy. Jednak należność ta nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.
- (2) Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003 stanowi, że do celów obliczenia należności przywozowej określonej w ust. 2 wspomnianego artykułu, dla danych produktów regularnie ustala się reprezentatywne ceny przywozowe cif.

- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, ceną do obliczania należności przywozowej produktów objętych kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00, 1005 10 90, 1005 90 00 i 1007 00 90 jest dzienna reprezentatywna cena importowa cif ustalona w sposób określony w art. 4.
- (4) Należy ustalić należności przywozowe na okres od dnia 1 marca 2008 r. mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.
- (5) Jednakże, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2008 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie czasowego zawieszenia ceł przywozowych od określonych zbóż na rok gospodarczy 2007/2008 ⁽³⁾, zawiesza się stosowanie niektórych należności określonych w tym rozporządzeniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 marca 2008 r. w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, na podstawie elementów znajdujących się w załączniku II, ustala się należności przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 78. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 735/2007 (Dz.U. L 169 z 29.6.2007, s. 6). Rozporządzenie (WE) nr 1784/2003 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 lipca 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1816/2005 (Dz.U. L 292 z 8.11.2005, s. 5).

⁽³⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Należności przywózowe na produkty, o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003 stosowane od dnia 1 marca 2008 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywózowa ⁽¹⁾ (w EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00 (*)
	średniej jakości	0,00 (*)
	niskiej jakości	0,00 (*)
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00 (*)
1002 00 00	ŻYTO	0,00 (*)
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00 (*)
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	0,00 (*)

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

(*) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1/2008 zawieszają się stosowanie tej należności.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

15.2.2008-28.2.2008

1. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)

	Pszenica zwyczajna (*)	Kukurydza	Pszenica twarda wysokiej jakości	Pszenica twarda średniej jakości (**)	Pszenica twarda niskiej jakości (***)	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	463,59	141,24	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	569,34	559,34	539,34	178,87
Premia za Zatokę	55,04	13,93	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	—	—	—	—	—	—

(*) Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

(**) Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

(***) Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 43,67 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 36,72 EUR/t

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 192/2008**z dnia 29 lutego 2008 r.****wprowadzające sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 989/2007 rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy (Barèges-Gavarnie (ChNP) – Hořické trubičky (ChOG))**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 989/2007 w pkt 1 słowa „Klasa 1.3. – Sery” zastępuje się słowami „Klasa 1.1. – Mięso świeże (i podroby)”.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W opublikowanym rozporządzeniu Komisji (WE) nr 989/2007⁽²⁾ znalazł się błąd dotyczący klasy, do której zalicza się produkt objęty nazwą „Barèges-Gavarnie”.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(2) Należy zatem wprowadzić odpowiednie sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 989/2007,

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 989/2007.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 219 z 24.8.2007, s. 7.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 193/2008**z dnia 29 lutego 2008 r.****ustanawiające zakaz połowów żabnicy w obszarach ICES VIIIc, IX i X oraz w wodach WE CECAF
34.1.1 przez statki pływające pod banderą Francji**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/2008 z dnia 16 stycznia 2008 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2008 r. i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2008 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2008 r. państwu członkowskiemu określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki
Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11), ostatnie sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	01
Państwo członkowskie	Francja
Stado	ANF/8C3411
Gatunek	Żabnica (<i>Lophiidae</i>)
Obszar	VIIIc, IX i X; wody WE CECF 34.1.1
Data	2.2.2008

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 18 lutego 2008 r.

w sprawie testów systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II)

(2008/173/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2001/886/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 lit. c) i art. 6 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Opracowanie systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) powierzono Komisji na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2424/2001 z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽²⁾ i decyzji 2001/886/WSiSW. Wymogi sieciowe dla systemu informacyjnego Schengen II ustanowiono w decyzji Komisji 2007/170/WE z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (1. filar) ⁽³⁾ i w decyzji Komisji 2007/171/WE z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (3. filar) ⁽⁴⁾.

(2) System informacyjny Schengen drugiej generacji (SIS II) ustanowiono rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006

Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ oraz decyzją Rady 2007/553/WSiSW ⁽⁶⁾ w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla tych aktów, łącznie z ich przepisami końcowymi.

(3) Te przepisy końcowe określają warunki, które umożliwią Radzie – na podstawie jednomyślnej decyzji jej członków reprezentujących rządy państw członkowskich uczestniczących w SIS 1+ – określenie daty rozpoczęcia stosowania tych aktów. Przepisy te również stanowią, że Komisja ogłosi pomyślne zakończenie kompleksowych testów SIS II, o których mowa w art. 55 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 oraz w art. 71 ust. 3 decyzji Rady 2007/533/WSiSW, przeprowadzanych przez Komisję wspólnie z państwami członkowskimi, a organy przygotowawcze Rady dokonają walidacji przedstawionych wyników testów i potwierdzą, że sprawność systemu SIS II jest co najmniej równoważna sprawności osiągananej przez SIS 1+.

(4) Przyjmuje się, że niniejsza decyzja zostanie uzupełniona poprzez przyjęcie w przyszłości stosownych aktów prawnych szczegółowo regulujących organizację i koordynację kompleksowych testów SIS II, które należy przeprowadzić przy ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją. Wyłączną odpowiedzialność za CS-SIS nadal ponosi Komisja.

(5) Konieczne jest przeprowadzenie testów w celu dokonania oceny, czy SIS II może funkcjonować zgodnie z wymaganiami technicznymi i funkcjonalnymi określonymi w instrumentach prawnych SIS II.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, s. 1. Decyzja zmieniona decyzją 2006/1007/WSiSW (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 78. Sprostowanie w Dz.U. L 27 z 2.2.2007, s. 43).

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, s. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1988/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 27 z 2.2.2007, s. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 29.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63.

- (6) W ramach tych testów ocenie poddane zostanie także to, czy spełnione są wymagania nefunkcjonalne, takie jak odporność, dostępność i wydajność.
- (7) Konieczne jest, aby Komisja sprawdziła, czy centralny system SIS II może zostać podłączony do komponentów krajowych państw członkowskich, przy czym państwa członkowskie uczestniczące w systemie SIS 1+ powinny dokonać koniecznych dostosowań technicznych, aby umożliwić przetwarzanie danych SIS II i wymianę informacji uzupełniających.
- (8) Konieczne jest dalsze sprecyzowanie zadań, które Komisja i państwa członkowskie muszą wykonać w związku z przeprowadzeniem pewnych testów SIS II.
- (9) Konieczne jest określenie warunków, które należy spełnić przy określaniu, opracowywaniu i stosowaniu specyfikacji testów, oraz sposobów zatwierdzania testów.
- (10) SIS II może rozpocząć funkcjonowanie dopiero, gdy wszystkie państwa członkowskie w pełni uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzą konieczne przygotowania do przetwarzania danych zawartych w SIS II. Należy zatem dokumentować przypadki, w których państwo członkowskie uzna, że niemożliwe jest pomyślne przeprowadzenie testów.
- (11) Określony w art. 6 decyzji 2001/886/WSiSW komitet wspierający Komisję przy opracowywaniu SIS II nie wydał pozytywnej opinii w sprawie projektów środków przedłożonych przez Komisję. Zgodnie z art. 6 ust. 5 decyzji 2001/886/WSiSW Komisja przedłożyła zatem Radzie propozycję działań, jakie należy podjąć, oraz poinformowała Parlament Europejski.
- (12) Niniejsza decyzja ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽¹⁾.
- (13) Niniejsza decyzja ma zastosowanie do Irlandii zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽²⁾.
- (14) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii, dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, wchodzących w zakres art. 1 pkt G decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁴⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tego układu.
- (15) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, wchodzących w zakres art. 1 pkt G decyzji Rady 1999/437/WE rozumianego w związku z art. 3 decyzji 2008/149/WSiSW ⁽⁶⁾ i 2008/146/WE ⁽⁷⁾ w sprawie zawarcia tej umowy w imieniu Unii Europejskiej i w imieniu Wspólnoty Europejskiej.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Specyfikacje odnoszące się do pewnych testów SIS II związanych z centralnym systemem SIS II, infrastrukturą komunikacyjną i interakcją między centralnym systemem SIS II a systemami krajowymi (N.SIS II), a zwłaszcza do ich zakresu i celów, wymagań i przebiegu, określone są w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lutego 2008 r.

W imieniu Rady
D. RUPEL
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

1. ZAKRES TESTÓW SIS II

Pewne testy SIS II, o których mowa w niniejszej decyzji, mają wykazać, że centralny system SIS II, infrastruktura komunikacyjna i interakcje między centralnym SIS a systemami krajowymi (N.SIS II) (z wyjątkiem Bułgarii i Rumunii)⁽¹⁾ mogą funkcjonować zgodnie z wymaganiami technicznymi i funkcjonalnymi określonymi w instrumentach prawnych SIS II.

Wspomniane testy SIS II mają również wykazać, że centralny system SIS II, infrastruktura komunikacyjna i interakcje między centralnym SIS a systemami krajowymi (N.SIS II) mogą funkcjonować zgodnie z wymaganiami niefunkcjonalnymi, takimi jak odporność, dostępność i wydajność.

2. PRZEBIEG, SZCZEGÓŁOWY ZAKRES I ORGANIZACJA TESTÓW SIS II

Poniżej przedstawiono przebieg testów, ich cel, zakres i sposób organizacji.

Pierwsza faza testów obejmie badanie łączności i odporności infrastruktury komunikacyjnej SIS II.

W drugiej fazie testom poddany zostanie centralny system SIS II bez N.SIS II.

W trzeciej fazie przetestowany zostanie centralny system SIS II wraz z niektórymi N.SIS II, jak również zbadana zgodność poszczególnych komponentów krajowych ze specyfikacjami wyszczególnionymi w wersji referencyjnej dokumentu kontroli interfejsu (DKI).

Grupa doradcza ds. testów⁽²⁾, powołana przez Komitet SIS II, przedkłada temu komitetowi sprawozdanie na temat wyników testów. Grupa ta określa, klasyfikuje i opisuje każdy napotkany problem i przedstawia możliwe rozwiązania. Służby Komisji oraz eksperci z państw członkowskich dostarczają informacje potrzebne grupie do wykonywania jej zadań.

2.1. Dokumentacja testów

Komisja określa szczegółowe specyfikacje testów. Udostępnia również zainteresowanym państwom członkowskim projekt i ostateczną wersję specyfikacji testów oraz przepisy dotyczące zarządzania testami i ich koordynacji zgodnie z harmonogramem ustalonym z ekspertami z państw członkowskich.

2.2. Koordynacja testów

Wszystkie testy przewidziane w dokumentacji testowej koordynuje Komisja. W tym celu ściśle współpracuje z grupą doradczą ds. testów.

2.3. Przeprowadzenie testów

Komisja przeprowadza testy wspólnie z zaangażowanymi w projekt państwami członkowskimi w oparciu o wcześniej określone specyfikacje testów i zgodnie z harmonogramem uzgodnionym przez Komisję wspólnie z ekspertami z państw członkowskich oraz sprawdza, czy wyniki testów odpowiadają przewidywaniom zawartym w specyfikacjach testów.

W przypadku testów zgodności N.SIS II każde państwo członkowskie odpowiada za przeprowadzenie odnośnych testów i zapewnienie sprawnego ich przebiegu zgodnie z ustalonym harmonogramem, przy wsparciu ze strony Komisji.

2.4. Akceptacja testów

Grupa doradcza ds. testów przedkłada Komitetowi SIS II sprawozdanie na temat wyników pewnych testów. Grupa ta określa, klasyfikuje i opisuje każdy napotkany problem i przedstawia możliwe rozwiązania. Służby Komisji oraz eksperci z państw członkowskich dostarczają informacje potrzebne grupie do wykonywania jej zadań.

Komisja podejmuje decyzję o pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II, uwzględniając opinie ekspertów z państw członkowskich wyrażone w ramach Komitetu SIS II.

W przypadkach, w których w dokumentacji testowej przewiduje się rozbięcie testów na kilka faz, Komisja powiadamia państwa członkowskie o wynikach każdej fazy przed rozpoczęciem kolejnej.

⁽¹⁾ Udział państw nieuczestniczących w SIS 1+, takich jak Cypr, w testach SIS II, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, pozostaje bez uszczerbku dla przyszłych decyzji Rady w sprawie pełnego stosowania SIS II.

⁽²⁾ Grupa doradcza ds. testów, utworzona dnia 27 kwietnia 2007 r. zgodnie z art. 7 regulaminu Komitetu SIS II przedkłada Komitetowi SIS II sprawozdanie. Grupa ta składa sprawozdanie po przeprowadzeniu każdej części testu, by wspierać zatwierdzanie testów SIS II.

Testy zgodności N.SIS II akceptuje się na podstawie sprawozdania przygotowanego przez eksperta wyznaczonego przez państwa członkowskie, które zawiera szczegółową analizę wyników testów oraz wnioski dotyczące zatwierdzenia krajowych komponentów państw członkowskich.

Jeżeli państwo członkowskie uzna, że testy nie mogą zostać pomyślnie zakończone, należy to odnotować w sprawozdaniu.

2.5. Testy infrastruktury komunikacyjnej

Celem testów łączności sieciowej jest wykazanie, że infrastruktura komunikacyjna SIS II, aż do poziomu jednolitego narodowego interfejsu (NI-SIS), funkcjonuje zgodnie z wymogami określonymi w decyzjach 2007/170/WE i 2007/171/WE. Testy te obejmują badanie łączności i odporności infrastruktury komunikacyjnej SIS II między CS-SIS a każdym z NI-SIS, między CS-SIS a rezerwowym CS-SIS, a także odporności lokalnych interfejsów narodowych (LNI) oraz, w stosownych przypadkach, rezerwowych lokalnych interfejsów narodowych (BLNI).

2.6. Testy centralnego systemu SIS II i krajowe testy zgodności

Celem całej serii testów centralnego systemu SIS II jest sprawdzenie, czy odpowiada on zarówno wymaganiom funkcjonalnym, jaki i niefunkcjonalnym określonym w wersji referencyjnej dokumentu kontroli interfejsu (ICD) oraz w szczegółowych specyfikacjach technicznych (DTS).

Celem testu zgodności N.SIS II jest zbadanie kompatybilności poszczególnych N.SIS II z CS-SIS oraz sprawdzenie zgodności komponentów krajowych z wersją referencyjną dokumentu kontroli interfejsu (ICD). Testy zgodności N.SIS II można przeprowadzać równolegle z testami centralnego systemu SIS II.

Po pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II Komisja powiadamia ekspertów z państw członkowskich w ramach Komitetu SIS II, że wyniki testów infrastruktury komunikacyjnej oraz testów centralnego systemu SIS II odpowiadają założeniom przewidzianym w specyfikacjach testowych.

Po pomyślnym zakończeniu pewnych testów SIS II Komisja tworzy środowisko dla migracji centralnego systemu SIS II. Środowisko to powinno być wystarczająco stabilne i odpowiednie do przeprowadzenia migracji.

3. WERSJE REFERENCYJNE DOKUMENTU KONTROLI INTERFEJSU (ICD) ORAZ SZCZEGÓŁOWYCH SPECYFIKACJI TECHNICZNYCH (DTS)

Centralny system SIS II oraz komponenty krajowe (N.SIS II) w każdym państwie członkowskim poddawane są testom opartym na takich samych specyfikacjach.

Szczegółowe specyfikacje techniczne (DTS), przygotowane przez Komisję, określają wymagania funkcjonalne i niefunkcjonalne centralnego systemu SIS II.

Dokument kontroli interfejsu (ICD), przygotowany przez Komisję, definiuje interfejs między centralnym systemem SIS II i komponentami krajowymi. Ponadto zawiera specyfikacje techniczne odnoszące się do interakcji między systemami w zakresie przesyłanych danych i wiadomości, wykorzystywanych protokołów oraz kalendarza i kolejności zdarzeń.

Specyfikacje określone w ICD oraz szczegółowe specyfikacje techniczne (DTS) pozostają niezienne w danym okresie, a harmonogram aktualizacji obu systemów zostaje określony w planie wprowadzania w życie, w którym określa się wersję referencyjną dla danej fazy testów. Problemy napotkane w trakcie testów są zgłaszane, analizowane i rozwiązywane zgodnie z planem zarządzania procesem wprowadzania w życie oraz planem zarządzania zmianami z tym związanymi. Komisja, uwzględniając opinię ekspertów z państw członkowskich, zapewnia plan wprowadzenia w życie i plan zarządzania zmianami z tym związanymi.

4. SPRAWOZDANIA OKRESOWE I KOŃCOWE Z WYNIKÓW POSZCZEGÓLNYCH FAZ TESTÓW

Komisja przygotowuje regularne sprawozdania z postępu testów. Każde sprawozdanie zawiera informację, której fazy testów dotyczy i które państwa członkowskie zakończyły lub rozpoczęły tę fazę lub jeszcze jej nie rozpoczęły. Jeżeli zachodzą konsekwencje istotne ze względu na harmonogram projektu, należy je uwzględnić w sprawozdaniu i podać ich przyczynę.

Po zakończeniu każdej fazy testów Komisja przygotowuje sprawozdanie z jej wyników, wszelkich napotkanych problemów i możliwości ich rozwiązania. W przypadkach, w których państwo członkowskie uzna, że niemożliwe jest pomyślne przeprowadzenie testów, zaznacza ten fakt wraz z przyczynami w nocie, która zostanie włączona do protokołu.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 grudnia 2005 r.

**dotycząca pomocy państwa przewidzianej przez Włochy (autonomiczna prowincja Trento)
w sektorze transportu**

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5315)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/174/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

zwróciwszy się do zainteresowanych stron o przedstawienie
uwag zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. POSTĘPOWANIE

- (1) Pismem z dnia 27 listopada 2001 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w dniu 3 grudnia 2001 r., władze Włoch powiadomiły Komisję o szczególnych przepisach przyjętych w odniesieniu do sektora transportu zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE na mocy uchwały nr 6 podjętej przez autonomiczną prowincję Trento w dniu 13 grudnia 1999 r. (zwanej dalej uchwałą Rady Prowincji nr 6/99). Powiadomienie zostało zarejestrowane w Sekretariacie Generalnym Komisji Europejskiej pod numerem N 833/01.
- (2) Ponieważ powiadomienie było niekompletne, Komisja, w piśmie D(02) 1665 z dnia 1 lutego 2002 r., zażądała dodatkowych informacji. Odpowiedź przesłano pismem z dnia 5 kwietnia 2002 r. W dniu 11 marca 2002 r. odbyło się spotkanie pomiędzy przedstawicielami Komisji i autonomicznej prowincji Trento. W dniu 12 kwietnia 2002 r. Komisja przekazała władzom włoskim pismo z prośbą o dalsze informacje. Odpowiedź na zawartą tam prośbę otrzymano w piśmie z dnia 17 maja 2002 r., zarejestrowanym w dniu 28 maja 2002 r. pod nr SG A/5459. W dniu 30 maja 2002 r. odbyło się drugie spotkanie pomiędzy przedstawicielami Komisji i autonomicznej prowincji Trento.
- (3) W dniu 24 lipca 2002 r. Komisja przyjęła pozytywną decyzję⁽²⁾ w odniesieniu do większości środków objętych uchwałą Rady Prowincji nr 6/99 „Szczególne przepisy dla sektora transportu”⁽³⁾, mających stanowić zachętę do

wykorzystywania w obrocie towarowym alternatywnych sposobów transportu zamiast transportu samochodowego. Jednak w sprawie jednego ze środków objętych programem wszczęto postępowanie wyjaśniające, a mianowicie w sprawie pomocy inwestycyjnej przeznaczonej na zakup wagonów kolejowych oraz nowego lub wyremontowanego taboru, zarejestrowanej pod numerem C 52/02.

- (4) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania z dniem 24 lipca 2002 r. została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag.
- (5) Włochy przedstawiły Komisji swoje uwagi w piśmie z dnia 4 września 2002 r. Komisja nie otrzymała żadnych uwag od zainteresowanych stron.
- (6) Nowy program pomocy, który miał na celu promocję transportu kombinowanego na terenie autonomicznej prowincji Trento, został podany do publicznej wiadomości przez władze Włoch w dniu 7 lutego 2003 r. pod tytułem „Program pomocy na rzecz wspierania transportu kombinowanego”. Przedmiotowy program pomocy został zarejestrowany pod numerem N 64/03 i zatwierdzony decyzją Komisji z dnia 1 października 2003 r.⁽⁵⁾
- (7) Dalsze wyjaśnienia zostały przesłane przez autonomiczną prowincję Trento w dniu 8 kwietnia 2005 r. oraz przez Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej pismem zarejestrowanym w dniu 13 czerwca 2005 r.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY

2.1. Rodzaj pomocy

- (8) Środek pomocy, wobec którego wszczęto postępowanie wyjaśniające dotyczył pomocy inwestycyjnej przeznaczonej na zakup wagonów kolejowych oraz nowego lub wyremontowanego taboru, nie wysunięto natomiast żadnych zastrzeżeń do pozostałych środków objętych ogólnym programem, mających stanowić zachętę do wykorzystywania w obrocie towarowym zamiast transportu samochodowego alternatywnych sposobów transportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 242 z 8.10.2002 r., str. 8.

⁽²⁾ Patrz przypis 1.

⁽³⁾ Pomoc państwa nr N 833/01 – Włochy (autonomiczna prowincja Trento) – uchwała Rady Prowincji nr 6/99 „Szczególne przepisy dla sektora transportu”.

⁽⁴⁾ Patrz przypis 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 284 z 27.11.2003 r., str. 2.

- (9) Celem ogólnego programu jest zmniejszenie negatywnego wpływu na środowisko, wywieranego przez transport drogowy, poprzez wspieranie zakupu środków transportu wyposażonych w rozwiązania technologiczne, które ograniczają zanieczyszczenie środowiska i które przewyższają wymagane normy ekologiczne. W ramach programu udzielana jest pomoc małym i średnim przedsiębiorstwom oraz konsorcjom działającym w sektorze transportu drogowego na rzecz stron trzecich, które wykonują czynności związane z transportem kombinowanym lub czynności związane z transportem kolejowym lub lądowym, a jednocześnie w jakikolwiek sposób powiązane z kombinowanym transportem kolejowym lub przewozem towarów czy pasażerów.
- (10) Środek, wobec którego wszczęto postępowanie wyjaśniające, przewidywał udzielanie pomocy małym i średnim przedsiębiorstwom działającym na terenie autonomicznej prowincji Trento w wysokości do 25 % wartości zakupu wagonów kolejowych i nowego lub wyremontowanego taboru (art. 3 ust. 2 lit. e) uchwały Rady Prowincji nr 6/99).

2.2. Podstawy wszczęcia postępowania

- (11) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu oraz zwrócenia się z prośbą o wyjaśnienia do władz włoskich była wynikiem wstępnej analizy notyfikowanego programu.
- (12) Wyrażono w szczególności zastrzeżenia w odniesieniu do zgodności przedmiotowego środka z art. 4 ust. 2 i 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw⁽⁶⁾, które pozwala na udzielenie małym i średnim przedsiębiorstwom pomocy inwestycyjnej z przeznaczeniem na zakup wagonów kolejowych w wysokości do 15 % w przypadku małych i 7,5 % w przypadku średnich przedsiębiorstw.
- (13) Komisja miała wątpliwości na ile zgłoszona intensywność pomocy (w wysokości 25 %) jest zgodna z maksymalną intensywnością pomocy określoną na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 70/2001. Niezgodność z pułapami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 70/2001 była jedynym powodem, dla którego wszczęto postępowanie wyjaśniające.
- (14) Komisja nie otrzymała żadnych uwag od zainteresowanych stron.

3. UWAGI PRZEKAZANE PRZEZ WŁOCHY

- (15) Pismem z dnia 4 września 2004 r. władze Włoch, za pośrednictwem swego Stałego Przedstawicielstwa, poinformowały o swoim zamiarze udzielenia pomocy dla małych przedsiębiorstw w wysokości do 15 % oraz dla średnich przedsiębiorstw w wysokości do 7,5 % kosztów przeznaczonych na zakup wagonów kolejowych oraz nowego lub wyremontowanego taboru.
- (16) Władze Włoch zamierzały skumulować tę kwotę pomocy ze sfinansowaniem 25 % kosztów poniesionych na leasing, amortyzację lub wynajem specjalnych obniżo-

nych wagonów kolejowych mających służyć w transporcie kombinowanym z udziałem kierowcy przez maksymalny okres 3 lat.

- (17) Przedsiębiorstwa korzystające z pomocy byłyby w dalszym ciągu odpowiedzialne za część wydatków niepokrywaną ze środków pomocy publicznej. Prowincja Trento zwróciłaby się do beneficjentów z prośbą o zadbanie o to, by opłaty przez nie pobierane zostały podane do publicznej wiadomości oraz aby nie były w żaden sposób dyskryminujące, tzn., aby były jednako-
we dla wszystkich użytkowników na wszystkich odcinkach trasy.
- (18) Właściwe organy stwierdziły, że z uwagi na brak odpowiednich struktur dla transportu intermodalnego, prowincja Trento ma zamiar sfinansować wszelkie inicjatywy przedsiębiorstw mające na celu zapewnienie obniżonych wagonów kolejowych rozpatrując wnioski w kolejności chronologicznej, aż do wyczerpania funduszy przeznaczonych na ten cel. Na wypadek gdyby fundusze okazały się niewystarczające, prowincja zastrzegła sobie jednak prawo do ogłoszenia publicznego przetargu na pomoc, w którym pierwszeństwo zostanie przyznane tym działaniom, które będą wiązały się z najwyższą dzienną częstotliwością przeładunków w ramach transportu kombinowanego na wagony opuszczające punkty przeładunkowe znajdujące się na terenie prowincji Trento.
- (19) Należy jednak zwrócić uwagę, że ten ostatni środek nie był uwzględniony we wstępnym powiadomieniu. Ponadto, w dniu 8 kwietnia 2005 r. autonomiczna prowincja Trento potwierdziła, że środek ten nie został nigdy wykorzystany i że nie zamierzano go wykorzystywać w przyszłości.

4. OCENA ŚRODKA

4.1. Istnienie pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (20) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi, chyba że Traktat stanowi inaczej.
- (21) W ramach proponowanego środka wybrani beneficjenci (małe i średnie przedsiębiorstwa działające na terenie autonomicznej prowincji Trento) otrzymywałyby od państwa dopłaty do kosztów inwestycyjnych związanych z zakupem wagonów kolejowych oraz taboru, podczas gdy inne przedsiębiorstwa krajowe lub z innych państw członkowskich, działające w tym samym sektorze, nie otrzymywałyby takich dopłat. Środek wzmacnia zatem konkurencyjność beneficjentów w stosunku do podmiotów działających na rynku wewnątrzwspólnotowym.
- (22) W świetle powyższego, Komisja uznaje, że zgłoszony środek pomocy stanowi pomoc w znaczeniu art. 87 ust. 1 i w związku z tym jest zasadniczo zabroniony.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 33.

4.2. Ocena zgodności środka pomocy

- (23) Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego władze Włoch wyraziły zgodę na zmniejszenie planowanej intensywności pomocy z wysokości 25 % kwot przeznaczonych na zakup wagonów kolejowych i nowego lub wyremontowanego taboru do wysokości 15 % w przypadku małych przedsiębiorstw i 7,5 % w przypadku średnich przedsiębiorstw. Środek pomocy odnosi się wyłącznie do pomocy udzielanej małym i średnim przedsiębiorstwom.
- (24) Z tego względu środek pomocy można uznać za zgodny z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 70/2001.
- (25) W świetle powyższych ustaleń Komisja oświadcza zatem, że przedmiotowy środek pomocy jest zgodny z Traktatem WE.

5. WNIOSKI

Komisja

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiotowy środek pomocy państwa przewidzianej przez Włochy, *autonomiczna prowincja Trento*, w sektorze transportu jest zgodny ze wspólnym rynkiem.

Pomoc może być zatem stosowana.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2005 r.

W imieniu Komisji

Jacques BARROT

Wiceprzewodniczący Komisji

DECYZJA NR 1/2008 KOMITETU STATYSTYCZNEGO WSPÓLNOTY/SZWAJCARII**z dnia 14 lutego 2008 r.****w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego****(2008/175/WE)**

KOMITET STATYSTYCZNY WSPÓLNOTY/SZWAJCARII,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską o współpracy w dziedzinie statystyki ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 3,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Regulamin wewnętrzny Komitetu Statystycznego Wspólnoty/Szwajcarii o treści załączonej do niniejszej decyzji zostaje niniejszym przyjęty.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 lutego 2008 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu

Hervé CARRÉ
Szef Delegacji WE

Adelheid BÜRGI-SCHMELZ
Szef Delegacji Szwajcarii

⁽¹⁾ Dz.U. L 90 z 28.3.2006, s. 2.

ZAŁĄCZNIK

REGULAMIN WEWNĘTRZNY KOMITETU STATYSTYCZNEGO WSPÓLNOTY/SZWAJCARII*Artykuł 1***Przewodniczący**

1. Przewodniczący Komitetu Statystycznego Wspólnoty/Szwajcarii (zwanego dalej „Wspólnym Komitetem”) jest kolejno wybierany na okres jednego roku kalendarzowego przez przedstawicieli Komisji Wspólnot Europejskich (zwanej dalej „Komisją Europejską”) w imieniu Wspólnoty Europejskiej i przez przedstawiciela Konfederacji Szwajcarskiej. W roku wejścia w życie Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską o współpracy w dziedzinie statystyki (zwanej dalej „Umową”) Komitetowi przewodniczy Wspólnota Europejska.
2. Przewodniczący przedstawicielstwa strony, która przewodniczy Komitetowi, lub, w stosownych przypadkach, jej lub jego zastępca jest przewodniczącym Wspólnego Komitetu.

*Artykuł 2***Przedstawicielstwa**

1. Umawiające się strony mianują przewodniczących swoich przedstawicielstw.
2. Wspólny Komitet może zdecydować o zezwoleniu na udział w posiedzeniach innych osób w charakterze obserwatora.
3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie, nie później niż 15 dni roboczych przed dniem posiedzenia, o składzie swoich delegacji.

*Artykuł 3***Sekretariat**

1. Przedstawiciel Komisji Europejskiej i przedstawiciel Konfederacji Szwajcarskiej zapewniają wspólnie funkcjonowanie sekretariatu Wspólnego Komitetu. Sekretarze są desygnowani przez przewodniczących przedstawicielstw i kontynuują wykonywanie swoich obowiązków do momentu mianowania nowego sekretarza. Każda ze stron przesyła nazwisko i adres swojego sekretarza drugiej stronie.
2. Sekretarze są odpowiedzialni za komunikację między przedstawicielstwami, w tym przekazywanie dokumentów, i nadzorują wykonywanie obowiązków przez sekretariat.
3. Kierownictwo nad sekretariatem sprawuje strona, która przewodniczy Wspólnemu Komitetowi.

*Artykuł 4***Posiedzenia**

1. Wspólny Komitet zbiera się, jeżeli i kiedy jest to konieczne. Przewodniczący przedstawicielstwa każdej z umawiających się stron może zażądać zwołania posiedzenia.
2. Wspólny Komitet i Komitet ds. Programu Statystycznego (KPS) organizują wykonywanie swoich obowiązków dla celów umowy na wspólnych posiedzeniach zawsze, gdy jest to konieczne.
3. Przewodniczący wysyła do przewodniczącego przedstawicielstwa drugiej strony powiadomienie o posiedzeniu razem z projektem porządku obrad i innymi dokumentami na posiedzenie nie później niż 15 dni roboczych przed dniem posiedzenia.
4. Przewodniczący przedstawicielstwa drugiej strony może zaproponować skrócenie terminu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu i w art. 2 ust. 3, ze względu na pilność określonej sprawy.

*Artykuł 5***Porządek obrad**

1. Przewodniczący układa tymczasowy porządek obrad w porozumieniu z przewodniczącym przedstawicielstwa drugiej strony. Każda sprawa zgłoszona przez każde z przedstawicielstw jest umieszczana w tymczasowym porządku obrad, jeżeli została ona zgłoszona 30 dni roboczych przed dniem planowanego posiedzenia.
2. Wspólny Komitet może podjąć decyzję o włączeniu do porządku obrad sprawy, która nie została umieszczona w tymczasowym porządku obrad.
3. Wspólny Komitet przyjmuje porządek obrad na początku każdego posiedzenia.

*Artykuł 6***Podkomitety i grupy robocze**

1. Wspólny Komitet może podjąć decyzję o utworzeniu podkomitetów i grup roboczych do specjalnych zadań.
2. Skład i regulamin podkomitetów i grup roboczych ustala się zgodnie z regulaminem Wspólnego Komitetu.
3. Podkomitety i grupy robocze składają sprawozdania bezpośrednio Wspólnemu Komitetowi i pracują pod jego nadzorem. Nie są one upoważnione do podejmowania decyzji, lecz mogą przedstawiać zalecenia.
4. Wspólny Komitet podejmuje decyzję o zmianie lub zakończeniu mandatu podkomitetu i grup roboczych.

*Artykuł 7***Zalecenia i decyzje**

1. Zalecenia i decyzje Wspólnego Komitetu w rozumieniu art. 3 ust. 1 Umowy są przyjmowane we wzajemnym porozumieniu między oboma przedstawicielstwami.
2. Zalecenia i decyzje Wspólnego Komitetu noszą nazwę „zalecenie” lub „decyzja”, po której następuje kolejny numer, data przyjęcia oraz opis sprawy.
3. Decyzje składają się z artykułów. Każda decyzja rozpoczyna się od preambuły, a kończy słowami „Sporządzono w”, po których następuje miejsce i dzień, w którym decyzja została przyjęta przez Wspólny Komitet. Decyzje zawierają dzień ich wejścia w życie i są wiążące dla obu umawiających się stron.
4. Decyzje i zalecenia Wspólnego Komitetu są sporządzane w dwóch egzemplarzach i podpisywane w imieniu Wspólnego Komitetu przez przewodniczących obu przedstawicielstw.
5. Każda ze stron może podjąć decyzję o publikacji wszelkich zaleceń lub decyzji przyjętych przez Wspólny Komitet.
6. Zalecenia i decyzje Wspólnego Komitetu mogą być przyjmowane w procedurze pisemnej, jeżeli przewodniczący obu przedstawicielstw wyrażą na to zgodę.

W tym celu przewodniczący wysyła projekt do przewodniczącego przedstawicielstwa drugiej strony. Termin wyznaczony w ramach procedury pisemnej nie może być krótszy niż 15 dni.

*Artykuł 8***Protokół**

1. Projekt protokołu z posiedzenia Wspólnego Komitetu sporządzany jest w terminie 15 dni roboczych, za co odpowiada przewodniczący.

2. Co do zasady, dla każdej sprawy umieszczonej w porządku obrad protokół zawiera następujące informacje:

- dokumenty przedstawione Wspólnemu Komitetowi,
- oświadczenia złożone przez każdą z umawiających się stron,
- decyzje podjęte, oświadczenia uzgodnione lub wnioski końcowe przyjęte przez Wspólny Komitet,
- wydane zalecenia.

3. Projekt protokołu jest przekazywany obu przedstawicielstwom do zatwierdzenia w procedurze pisemnej, zgodnie z art. 7 ust. 6. Jeżeli procedura ta nie zostanie zakończona, Wspólny Komitet przyjmuje protokół na następnym posiedzeniu.

4. Zatwierdzony protokół jest sporządzany w dwóch egzemplarzach i podpisany przez sekretarzy. Każda strona przechowuje jeden oryginalny egzemplarz.

Artykuł 9

Poufność

1. Posiedzenia Wspólnego Komitetu nie są jawne, chyba że Komitet postanowi inaczej.
2. Nie naruszając innych obowiązujących przepisów, obrady Wspólnego Komitetu i jego grup roboczych są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, chyba że Komitet postanowi inaczej.
3. Protokoły są dokumentami dostępnymi publicznie, chyba że przedstawicielstwa postanowią inaczej.

Artykuł 10

Koszty

1. Każda umawiająca się strona pokrywa własne koszty powstałe w związku z jej udziałem w posiedzeniach Wspólnego Komitetu i jego grup roboczych.
2. Wspólny Komitet zgadza się na podział kosztów związanych z delegacjami ekspertów.

Artykuł 11

Korespondencja

Korespondencja przychodząca do przewodniczącego Wspólnego Komitetu lub od niego pochodząca jest wysyłana do sekretariatu Wspólnego Komitetu. Sekretariat przesyła kopie korespondencji w sprawie Umowy do przewodniczących przedstawicielstw, do Misji dyplomatycznej Szwajcarii przy Unii Europejskiej oraz do Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Szwajcarii.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 22 lutego 2008 r.
zmieniająca decyzję 97/107/WE zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Belgii
(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 678)
(Jedynie teksty w językach francuskim i niderlandzkim są autentyczne)
(2008/176/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 97/107/WE ⁽²⁾ zatwierdza dwie metody (Capteur Gras/Maigre – Sydel (CGM) i Giralda Choirometer PG 200) klasyfikacji tusz wieprzowych w Belgii.
- (2) Belgia skierowała do Komisji wnioski o zatwierdzenie trzech nowych metod klasyfikacji tusz wieprzowych oraz przedstawiła wyniki próbnego rozbioru w drugiej części protokołu przewidzianego w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽³⁾.
- (3) Analiza tego wniosku wykazała, że warunki dla zatwierdzenia tych metod klasyfikacji zostały spełnione.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 97/107/WE.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 97/107/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 akapit pierwszy dodaje się następujące tiret:

- „— przyrząd określany jako »VCS 2000« oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 3 załącznika;
- przyrząd określany jako »Hennessy Grading Probe (HGP4)« oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 4 załącznika;
- przyrząd określany jako »Optiscan-TP« oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 5 załącznika;”

- 2) w załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.1984, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3513/93 (Dz.U. L 320 z 22.12.1993, s. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 39 z 8.2.1997, s. 17. Decyzja zmieniona decyzją 97/734/WE (Dz.U. L 294 z 28.10.1997, s. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 285 z 25.10.1985, s. 39. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1197/2006 (Dz.U. L 217 z 8.8.2006, s. 6).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do decyzji 97/107/WE dodaje się części 3, 4 i 5 w następującym brzmieniu:

„CZĘŚĆ 3

VCS 2000

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako »VCS 2000«.
2. Przyrząd VCS 2000 jest systemem przetwarzania obrazu do automatycznego określania wartości handlowej półtuszy wieprzowych. System ten jest podłączony do sieci w ramach systemu produkcyjnego uboju, w którym półtusze są automatycznie filmowane za pomocą systemu kamer. Dane graficzne są następnie przetwarzane komputerowo za pomocą specjalnego oprogramowania do przetwarzania obrazów.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 38 punktów pomiarowych przy pomocy następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 54,078892 + 0,037085 * X_5 + 0,256113 * X_{15} + 0,021655 * X_{16} + 33,97699 * X_{59} - 0,149103 * X_{88} - 0,106705 * X_{90} - 0,0768985 * X_{91} - 0,079832 * X_{95} - 0,079042 * X_{96} - 0,084983 * X_{97} + 0,039831 * X_{107} - 0,681172 * X_{108} + 0,234541 * X_{109} - 0,059871 * X_{113} - 4,149651 * X_{120} - 36,8824 * X_{147} - 19,9219 * X_{149} - 7,512613 * X_{156} - 0,086669 * X_{168} - 0,545069 * X_{171} - 0,386719 * X_{173} - 0,025001 * X_{175} - 1,410422 * X_{186} - 0,32873 * X_{192} - 0,260074 * X_{193} - 0,08137 * X_{196} + 141,2392 * X_{198} - 141,236 * X_{199} - 12,7862 * X_{222} - 27,3973 * X_{227} - 289,576 * X_{228} + 425,3549 * X_{233} + 14,62961 * X_{234} - 0,97067 * X_{242} - 2,084821 * X_{243} - 3,11945 * X_{259} + 14,72706 * X_{270} - 0,949448 * X_{273}$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy,

$X_5, X_{15} \dots X_{273}$ są zmiennymi mierzonymi przez VCS 2000.

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajduje się w części II belgijskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 130 gramów.

CZĘŚĆ 4

HENNESSY GRADING PROBE (HGP4)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako »Hennessy Grading Probe (HGP4)«.
2. Przyrząd jest wyposażony w sondę o średnicy 5,95 milimetrów (6,3 milimetrów ma ostrze na czubku sondy), zawierającą fotodiody i fotodetektor oraz posiadającą odcinek pomiarowy pomiędzy 0 i 120 milimetrów. Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą samego HGP4 lub przy użyciu podłączonego do niego komputera.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 65,42464 - 1,06279 * X_1 + 0,17920 * X_2$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość (w procentach) chudego mięsa w tuszy,

X_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 6 cm od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca,

X_2 = grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona 6 cm od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 130 gramów.

CZĘŚĆ 5

OPTISCAN-TP

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako »Optiscan-TP«.
2. Przyrząd ten jest wyposażony w aparat cyfrowy z oświetleniem wykonujący zdjęcie dwóch miejsc pomiarowych na tuszy. Obraz jest podstawą do obliczenia grubości słoniny i mięśnia zgodnie z metodą dwóch punktów zwaną metodą »Zwei-Punkte Messverfahren (ZP)«. Wyniki pomiarów są przetwarzane na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą samego przyrządu »Optiscan-TP«. Zdjęcia są przechowywane i mogą być następnie poddane kontroli. Zintegrowany interfejs Bluetooth® umożliwia łatwy transfer danych.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 53,04153 - 0,68318 * X1 + 0,23131 * X2$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość (w procentach) chudego mięsa w tuszy,

$X1$ = minimalna grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach nad mięśniem lędźwiowym *musculus gluteus medius*,

$X2$ = grubość mięśnia lędźwiowego w milimetrach, zmierzona jako najkrótsza odległość między przednim (czaszkowym) końcem mięśnia lędźwiowego i górną (grzbietową) krawędzią kanału kręgowego.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 130 gramów.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 lutego 2008 r.

zmieniająca decyzję 96/550/WE zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Finlandii

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 692)

(Jedynie teksty w językach fińskim i szwedzkim są autentyczne)

(2008/177/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja Komisji 96/550/WE ⁽²⁾ zatwierdza dwie metody (*Hennessy grading probe* (HGP4), *Intrascop/Optical probe*) klasyfikacji tusz wieprzowych w Finlandii.

(2) Rząd Finlandii zwrócił się do Komisji o zatwierdzenie nowego wzoru oraz o zatwierdzenie jednej nowej metody klasyfikacji tusz wieprzowych, przedstawiając wyniki próbnego rozbioru w drugiej części protokołu przewidzianego w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽³⁾.

(3) Analiza tego wniosku wykazała, że warunki dla zatwierdzenia tych metod klasyfikacji zostały spełnione.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 96/550/WE.

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 96/550/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 akapit pierwszy dodaje się tiret w brzmieniu:

„— przyrząd określany jako »AutoFom« oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 3 załącznika;”

2) w załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Finlandii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 2008 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.1984, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3513/93 (Dz.U. L 320 z 22.12.1993, s. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 236 z 18.9.1996, s. 47. Decyzja zmieniona decyzją 2005/611/WE (Dz.U. L 210 z 12.8.2005, s. 44).

⁽³⁾ Dz.U. L 285 z 25.10.1985, s. 39. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1197/2006 (Dz.U. L 217 z 8.8.2006, s. 6).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do decyzji 96/550/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) część 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 66,485 - 0,511 \cdot X_1 - 0,418 \cdot X_2 + 0,099 \cdot X_3$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość (w procentach) chudego mięsa w tuszy,

X_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 8 cm od linii środkowej tuszy za ostatnim żebrzem od końca,

X_2 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 6 cm od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca,

X_3 = grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co X_2 .

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 51 a 120 kg.”;

2) dodaje się część 3 w brzmieniu:

„CZĘŚĆ 3

AUTOFOM

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako »Autofom« (*Fully automatic ultrasonic carcass grading*).
2. Przyrząd ten jest wyposażony w 16 przetworników ultradźwiękowych o częstotliwości 2 MHz (SFK Technology, K2KG), a odcinek pomiarowy między przetwornikami wynosi 25 mm. Dane ultradźwiękowe obejmują pomiary grubości słoniny i grubości mięśnia. Wyniki pomiarów zamienia się na przybliżony wynik wartości procentowej chudego mięsa uzyskany za pomocą komputera.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 68 punktów pomiarowych przy pomocy następującego wzoru:

$$\begin{aligned} \hat{Y} = & 76,800 - 0,01167786 \cdot x_1 - 0,01317971 \cdot x_2 - 0,009175088 \cdot x_3 - 0,005996768 \cdot x_4 - 0,01173212 \cdot x_5 - \\ & 0,04896113 \cdot x_6 - 0,008025034 \cdot x_7 - 0,01613402 \cdot x_8 - 0,006821679 \cdot x_9 - 0,009693944 \cdot x_{10} - \\ & 0,01666247 \cdot x_{11} - 0,008599287 \cdot x_{12} - 0,01388630 \cdot x_{13} - 0,02382277 \cdot x_{14} - 0,009909672 \cdot x_{15} - \\ & 0,01052488 \cdot x_{16} - 0,01585248 \cdot x_{17} - 0,006577800 \cdot x_{19} - 0,01006999 \cdot x_{20} - 0,02106533 \cdot x_{43} - \\ & 0,01944423 \cdot x_{44} - 0,02164443 \cdot x_{46} - 0,02921022 \cdot x_{48} - 0,02278822 \cdot x_{49} - 0,02547334 \cdot x_{50} - \\ & 0,02160008 \cdot x_{51} - 0,01571447 \cdot x_{52} - 0,01747270 \cdot x_{53} - 0,02080481 \cdot x_{54} - 0,02177262 \cdot x_{55} - \\ & 0,02252957 \cdot x_{56} - 0,02000042 \cdot x_{57} - 0,01807100 \cdot x_{58} - 0,02179333 \cdot x_{59} - 0,02585314 \cdot x_{60} - \\ & 0,03213609 \cdot x_{61} - 0,03414441 \cdot x_{62} - 0,03224378 \cdot x_{63} - 0,02679668 \cdot x_{64} - 0,02288250 \cdot x_{65} - \\ & 0,01564255 \cdot x_{66} - 0,01840482 \cdot x_{67} - 0,02092576 \cdot x_{68} - 0,02055510 \cdot x_{69} - 0,02120507 \cdot x_{70} - \\ & 0,01979112 \cdot x_{71} - 0,01872976 \cdot x_{72} - 0,02209687 \cdot x_{73} - 0,02208294 \cdot x_{74} - 0,02225723 \cdot x_{75} - \\ & 0,02202462 \cdot x_{76} - 0,02235730 \cdot x_{77} - 0,02216374 \cdot x_{78} - 0,03553871 \cdot x_{79} - 0,03541295 \cdot x_{80} - \\ & 0,03623326 \cdot x_{81} - 0,03634462 \cdot x_{82} - 0,03638485 \cdot x_{83} - 0,03605378 \cdot x_{84} - 0,02140917 \cdot x_{85} - \\ & 0,02137969 \cdot x_{86} - 0,02150696 \cdot x_{87} - 0,02101590 \cdot x_{88} - 0,02077531 \cdot x_{89} - 0,02098994 \cdot x_{90} - \\ & 0,02476005 \cdot x_{91} - 0,02936467 \cdot x_{92} - 0,02118610 \cdot x_{93} \end{aligned}$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy,

$x_1, x_2 \dots x_{93}$ są zmiennymi mierzonymi przez Autofom.

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajduje się w części II fińskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 51 a 120 kg.”.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

DECYZJA RADY 2008/178/WPZiB

z dnia 28 stycznia 2008 r.

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 24,

uwzględniając zalecenie Prezydencji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 września 2007 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1778 (2007), w której upoważniono Unię Europejską do rozmieszczenia w Czadzie i w Republice Środkowoafrykańskiej – na okres dwunastu miesięcy od daty deklaracji o początkowej zdolności operacyjnej – operacji, której celem jest wypełnienie mandatu określonego w tej rezolucji.
- (2) Rezolucja 1778 (2007) zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych, w szczególności państwa sąsiadujące z Czadem i Republiką Środkowoafrykańską, do ułatwienia swobodnego dostarczania do Czadu i do Republiki Środkowoafrykańskiej – bez przeszkód i strat czasu – personelu, materiałów, żywności, artykułów zaopatrzeniowych i innych produktów potrzebnych do prowadzenia operacji Unii Europejskiej.
- (3) W dniu 15 października 2007 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2007/677/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej w Republice Czadu i w Republice Środkowoafrykańskiej ⁽¹⁾ (EUFOR Tchad/RCA).
- (4) Znaczna część sił EUFOR Tchad/RCA przejedzie przez terytorium Republiki Kamerunu.
- (5) Po otrzymaniu w dniu 18 września 2007 r. upoważnienia Rady, zgodnie z art. 24 Traktatu o Unii Europejskiej, Prezydencja wspierana przez Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela wynegocjowała Umowę

między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu.

(6) Umowę tę należy zatwierdzić,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej Umowę między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu.

Tekst umowy jest dołączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby uprawnionej do podpisania umowy ze skutkiem wiążącym dla Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2008 r.

W imieniu Rady
D. RUPEL
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 279 z 23.10.2007, s. 21.

TŁUMACZENIE

UMOWA

między Unią Europejską a Republiką Kamerunu w sprawie statusu sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej w tranzycie przez terytorium Republiki Kamerunu

UNIA EUROPEJSKA, zwana dalej „UE”,

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA KAMERUNU, zwana dalej „państwem tranzytu”,

z drugiej strony,

razem zwane dalej „Stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC:

- rezolucję 1778 (2007) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 25 września 2007 r.,
- wspólne działanie Rady 2007/677/WPZiB z dnia 15 października 2007 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej w Republice Czadu i w Republice Środkowoafrykańskiej (EUFOR Tchad/RCA),
- fakt, że niniejsza Umowa nie wpływa na prawa ani obowiązki Stron wynikające z umów międzynarodowych i innych instrumentów międzynarodowych ustanawiających międzynarodowe sądy i trybunały, w tym ze Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres stosowania i definicje

1. Celem niniejszej Umowy jest określenie warunków tranzytu przez terytorium Republiki Kamerunu personelu i materiałów EUFOR-u w drodze do Czadu i Republiki Środkowoafrykańskiej.

2. Postanowienia niniejszej Umowy stosuje się do sił działających pod przywództwem Unii Europejskiej oraz do ich personelu.

3. Postanowienia niniejszej Umowy stosuje się wyłącznie na terytorium państwa tranzytu.

4. Do celów niniejszej Umowy:

- a) „siły działające pod przywództwem Unii Europejskiej (EUFOR)” oznaczaają sztab wojskowy UE oraz kontyngenty narodowe biorące udział w operacji, ich wyposażenie oraz środki transportu;
- b) „operacja” oznacza przygotowanie, ustanowienie, wykonanie i wsparcie misji wojskowej w ramach mandatu wynikającego z rezolucji 1778 (2007) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 25 września 2007 r.;
- c) „dowódca sił UE” oznacza dowódcę obszaru działań;

d) „sztab wojskowy UE” oznacza sztab wojskowy oraz jego oddziały, niezależnie od ich umiejscowienia, podlegające dowódcom wojskowym UE sprawującym dowództwo lub kontrolę wojskową nad operacją;

e) „kontyngenty narodowe” oznaczają jednostki i oddziały należące do państw członkowskich Unii Europejskiej oraz do innych państw biorących udział w operacji;

f) „personel EUFOR-u” oznacza członków personelu cywilnego i wojskowego przydzielonego EUFOR-owi, jak również personel rozlokowany w celu przygotowania operacji oraz personel pełniący misję z ramienia państwa wysyłającego lub instytucji UE w ramach operacji, który, o ile niniejsza Umowa nie stanowi inaczej, znajduje się na terytorium państwa tranzytu, z wyjątkiem personelu lokalnego oraz personelu zatrudnionego przez międzynarodowych dostawców sprzętu i usług;

g) „personel lokalny” oznacza członków personelu będących obywatelami państwa tranzytu lub mających w nim stałe miejsce pobytu;

h) „obiekty” oznaczają wszelkie pomieszczenia, kwatery oraz tereny niezbędne EUFOR-owi i jego personelowi;

i) „państwo wysyłające” oznacza państwo włączające swój kontyngent narodowy do EUFOR-u.

Artykuł 2

Przepisy ogólne

1. EUFOR i jego personel przestrzegają praw i przepisów państwa tranzytu i powstrzymują się od wszelkich działań i działalności niezgodnych z celami przewidzianymi w niniejszej Umowie.

2. EUFOR regularnie informuje rząd państwa tranzytu o liczbie swojego personelu przebywającego na terytorium państwa tranzytu i o tożsamości tych osób.

Artykuł 3

Identyfikacja

1. Członkowie personelu EUFOR-u muszą stale mieć przy sobie paszport lub wojskowy dowód tożsamości.

2. Pojazdy, statki powietrzne, okręty i inne środki transportu EUFOR-u posiadają wyraźne oznaczenia identyfikacyjne lub tablice rejestracyjne EUFOR-u, o których poinformowane są odpowiednie organy państwa tranzytu.

3. EUFOR ma prawo umieszczać flagę Unii Europejskiej oraz oznaczenia, takie jak insygnia wojskowe, tytuły i symbole oficjalne, na swych obiektach, pojazdach i innych środkach transportu. Mundury personelu EUFOR-u oznakowane są widocznym emblematem EUFOR-u. Flagi narodowe lub oznaczenia poszczególnych kontyngentów narodowych biorących udział w operacji mogą być umieszczane na obiektach sił EUFOR-u, na ich pojazdach i innych środkach transportu oraz mundurach, zgodnie z decyzją dowódcy sił UE.

Artykuł 4

Przekraczanie granic i poruszanie się w obrębie terytorium państwa tranzytu

1. Członkowie personelu EUFOR-u mają wstęp na terytorium państwa tranzytu wyłącznie po przedstawieniu dokumentów określonych w artykule 3 ustęp 1 lub, w przypadku pierwszego wjazdu, indywidualnego lub zbiorowego rozkazu wjazdu wydanego przez EUFOR. Nie podlegają oni przepisom paszportowym ani wizowym, kontroli imigracyjnej ani celnej podczas wjazdu, wjazdu lub pobytu na terytorium państwa tranzytu.

2. Członkowie personelu EUFOR-u nie podlegają przepisom państwa tranzytu w zakresie rejestracji i kontroli cudzoziemców, jednak nie uzyskują oni prawa pobytu ani stałego zamieszkania na terytorium państwa tranzytu.

3. Państwo tranzytu otrzymuje tytułem informacji wykaz zasobów i środków transportu EUFOR-u służących wsparciu operacji, gdy zasoby te lub środki transportu wjeżdżają na tery-

torium państwa tranzytu. Te zasoby i środki transportu są oznaczone symbolami EUFOR-u w celu ich szybkiej identyfikacji. Państwo tranzytu ułatwia EUFOR-owi formalności administracyjne i celne. EUFOR nie podlega jednak obowiązkom przedłożenia innych dokumentów celnych ani też kontrolom.

4. Członkowie personelu EUFOR-u mogą kierować pojazdami silnikowymi, okrętami i statkami powietrznymi na terytorium państwa tranzytu pod warunkiem posiadania – odpowiednio – ważnych krajowych, międzynarodowych lub wojskowych praw jazdy, uprawnień kapitańskich lub licencji pilota.

5. Do celów operacji państwo tranzytu przyznaje EUFOR-owi i jego personelowi swobodę poruszania się i podróżowania w obrębie swojego terytorium w korytarzach tranzytowych określonych w uzgodnieniach przewidzianych w artykule 18 poniżej, w tym także w obrębie jego mórz terytorialnych i przestrzeni powietrznej. Swoboda poruszania się w obrębie morza terytorialnego państwa tranzytu obejmuje postój i kotwiczenie niezależnie od okoliczności.

6. Do celów operacji EUFOR może korzystać z dróg, mostów, promów, lotnisk i portów bez uiszczania opłat, podatków i podobnych należności. EUFOR nie jest zwolniony z opłat za ważenie, opłat drogowych i opłat za elektroniczne przetwarzanie danych portowych; warunki pobierania takich opłat zostaną ustalone w ramach uzgodnień, o których mowa w artykule 18 poniżej.

Artykuł 5

Przywileje i immunitety przyznane EUFOR-owi przez państwo tranzytu

1. Obiekty EUFOR-u są nietykalne. Funkcjonariusze państwa tranzytu nie mogą do nich wkraczać bez zgody dowódcy sił UE.

2. Obiekty EUFOR-u, ich wyposażenie i inne przedmioty, które się w nich znajdują, oraz środki transportu EUFOR-u nie mogą podlegać rewizji, rekwizycji, zajęciu ani egzekucji.

3. EUFOR nie udziela schronienia osobom poszukiwanym przez wymiar sprawiedliwości państwa tranzytu.

4. EUFOR, jak również mienie i majątek, którym dysponuje, objęte są immunitetem jurysdykcyjnym.

5. Archiwa i dokumenty EUFOR-u są nietykalne.

6. Korespondencja służbowa EUFOR-u jest nietykalna. „Korespondencja służbowa” EUFOR-u oznacza wszelką korespondencję związaną z operacją i jej funkcjami.

7. W odniesieniu do kupowanych i przywożonych towarów, świadczonych usług oraz obiektów wykorzystywanych przez EUFOR do celów operacji, EUFOR oraz jego dostawcy lub kontrahenci – o ile nie są oni obywatelami państwa przyjmującego – zwolnieni są z wszelkich krajowych, regionalnych i lokalnych opłat, podatków i należności o podobnym charakterze.

8. Państwo tranzytu zezwala na przywóz artykułów przeznaczonych na potrzeby operacji i zwalnia je z wszelkich cel, opłat i podatków, z wyjątkiem opłat za elektroniczne przetwarzanie danych portowych, o których mowa w artykule 4 ustęp 6, i podobnych należności, innych niż należności za przechowywanie, przewóz i inne zrealizowane usługi.

Artykuł 6

Przywileje i immunitety przyznane personelowi EUFOR-u przez państwo tranzytu

1. Personel EUFOR-u nie podlega aresztowaniu ani zatrzymaniu w żadnej formie.

2. Dokumenty, korespondencja i mienie personelu EUFOR-u są nietykalne, z zastrzeżeniem środków egzekucyjnych dozwo-
lonych na mocy ustępu 6.

3. Personel EUFOR-u korzysta z immunitetu od jurysdykcji karnej państwa tranzytu.

Państwo wysyłające lub dana instytucja UE, w zależności od przypadku, mogą zrzec się immunitetu od jurysdykcji karnej, z którego korzysta personel EUFOR-u. Zrzeczenie takie powinno zawsze być wyraźne.

4. Personel EUFOR-u korzysta z immunitetu od jurysdykcji cywilnej i administracyjnej państwa tranzytu w przypadku działań podejmowanych przez niego podczas pełnienia funkcji służbowych. Dowódca sił UE oraz właściwy organ państwa wysyłającego lub dana instytucja UE są niezwłocznie informowani o każdym przypadku wytoczenia przed sądem państwa tranzytu powództwa przeciwko personelowi EUFOR-u. Przed wszczęciem postępowania sądowego przed właściwym sądem i po oficjalnym zasięgnięciu opinii właściwych władz państwa tranzytu dowódca sił UE oraz właściwy organ państwa wysyłającego lub dana instytucja UE przedkładają sądowi dokument stwierdzający, czy czyn będący przedmiotem postępowania został popełniony przez personel EUFOR-u podczas pełnienia funkcji służbowych.

Jeżeli czyn ten został popełniony przez personel EUFOR-u podczas pełnienia funkcji służbowych, postępowania nie wszczyna się i stosuje się postanowienia artykułu 15. Jeżeli czyn ten nie został popełniony podczas pełnienia funkcji służbowych, postępowanie może zostać wszczęte. Poświadczenie dowódcy sił zbrojnych UE oraz właściwego organu państwa

wysyłającego lub danej instytucji UE jest wiążące dla sądu państwa tranzytu, który nie może go zakwestionować.

Wszczęcie postępowania przez członka personelu EUFOR-u uniemożliwia mu powoływanie się na immunitet jurysdykcyjny w stosunku do powództw wzajemnych powiązanych bezpośrednio z powództwem głównym.

5. Personel EUFOR-u nie jest zobowiązany do składania zeznań w charakterze świadka.

6. W stosunku do członka personelu EUFOR-u nie mogą być podjęte żadne środki egzekucyjne z wyjątkiem przypadków, w których wszczęto przeciwko niemu postępowanie cywilne niepowiązane z wykonywaniem funkcji służbowych. Mienie członka personelu EUFOR-u nie podlega zajęciu w celu wykonania wyroku, postanowienia lub nakazu sądowego, jeżeli dowódca sił zbrojnych UE poświadczy, że jest ono niezbędne do wykonywania przez tego członka personelu EUFOR-u funkcji służbowych. W postępowaniu cywilnym personel EUFOR-u nie podlega ograniczeniu wolności osobistej ani innym środkom przymusu.

7. Immunitet jurysdykcyjny personelu EUFOR-u w państwie tranzytu nie uchyła w stosunku do niego jurysdykcji odpowiedniego państwa wysyłającego.

8. Personel EUFOR-u nie podlega w zakresie usług świadczonych na rzecz EUFOR-u przepisom o ubezpieczeniach społecznych, które mogą obowiązywać w państwie tranzytu.

9. Członkowie personelu EUFOR-u zwolnieni są z wszelkich form opodatkowania dochodów i wynagrodzenia, wypłacanych im przez EUFOR lub państwo wysyłające, a także wszelkich innych dochodów pochodzących spoza państwa tranzytu.

10. Zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi, które mogą zostać przyjęte przez państwo tranzytu, zezwala ono na przywóz i udziela zwolnienia z wszelkich opłat celnych, podatków i związanych z tym należności, z wyjątkiem opłat za przechowywanie, przewóz i podobne usługi, w odniesieniu do przedmiotów przeznaczonych do osobistego użytku personelu EUFOR-u.

Osobisty bagaż personelu EUFOR-u jest zwolniony z kontroli, chyba że istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczenia, że zawiera on przedmioty, które nie są przeznaczone do osobistego użytku personelu EUFOR-u, lub przedmioty, których przywóz lub wywóz jest zabroniony przez prawodawstwo państwa tranzytu lub podlega przepisom tego państwa w zakresie kwarantanny. W takich wypadkach kontrolę przeprowadza się jedynie w obecności danego członka personelu EUFOR-u lub upoważnionego przedstawiciela EUFOR-u.

Artykuł 7**Personel lokalny**

Personel lokalny nie korzysta z żadnych przywilejów ani immunitetów. Państwo tranzytu sprawuje jednak jurysdykcję nad tym personelem w sposób niezakłócający znacząco wypełniania przez niego funkcji związanych z operacją.

Artykuł 8**Jurysdykcja karna**

Właściwe organy danego państwa wysyłającego mają prawo w pełni sprawować na terytorium państwa tranzytu, we współpracy z właściwymi organami tego państwa, jurysdykcję karną oraz dyscyplinarną przyznaną im przez prawodawstwo tego państwa wysyłającego w stosunku do każdego członka personelu EUFOR-u podlegającego temu prawodawstwu.

Artykuł 9**Mundury i broń**

1. Noszenie mundurów podlega zasadom przyjętym przez dowódcę sił UE.

2. Członkowie personelu wojskowego EUFOR-u mogą nosić broń osobistą małego kalibru i amunicję do niej, pod warunkiem że są do tego upoważnieni wydanymi im rozkazami. Wykaz takiej broni i korzystających z niej osób jest przekazywany właściwym władzom państwa tranzytu.

Artykuł 10**Wsparcie udzielane przez państwo tranzytu i zawieranie umów**

1. Państwo tranzytu zgadza się na udzielenie EUFOR-owi, na jego prośbę, pomocy w znalezieniu odpowiednich obiektów.

2. Państwo tranzytu udostępnia EUFOR-owi, jeżeli nimi dysponuje, obiekty, których jest właścicielem, w zakresie, w jakim obiekty te są niezbędne do prowadzenia działań administracyjnych lub operacyjnych EUFOR-u.

3. W miarę dostępnych mu środków i możliwości państwo tranzytu udziela pomocy w przygotowaniu, ustanowieniu, wykonaniu i wsparciu operacji. Państwo tranzytu nie pobiera opłat za środki bezpieczeństwa przyjęte przy wykonywaniu postanowień artykułu 13 ustęp 1 poniżej.

4. Prawem właściwym dla umów zawieranych przez EUFOR w państwie tranzytu jest *lex fori*. Procedury rozstrzygania

sporów, o których mowa w artykule 15 ustępy 3, 4 i 5 poniżej, stosuje się do sporów wynikających z realizacji tych umów.

5. Państwo tranzytu ułatwia wykonywanie umów zawartych przez EUFOR z podmiotami gospodarczymi do celów operacji.

Artykuł 11**Zmiany w obiektach**

1. EUFOR jest upoważniony do wnoszenia obiektów i do ich przebudowy zgodnie z potrzebami tranzytu i podczas trwania operacji, na zasadach zawartych w uzgodnieniach, o których mowa w artykule 18 poniżej.

2. Państwo tranzytu nie żąda od EUFOR-u żadnego odszkodowania za wzniesione obiekty ani za przebudowy, z wyjątkiem przypadków znacznego zniszczenia obiektów, które udostępniono przy rozpoczynaniu operacji.

Artykuł 12**Śmierć członka personelu EUFOR-u**

1. Dowódca sił UE ma prawo objąć nadzór nad odesłaniem zwłok zmarłych członków personelu EUFOR-u oraz ich mienia osobistego do kraju pochodzenia i podjąć w tym celu stosowne kroki.

2. Sekcji zwłok zmarłych członków personelu EUFOR-u nie przeprowadza się bez zgody danego państwa oraz pod nieobecność przedstawiciela EUFOR-u lub danego państwa.

3. Państwo tranzytu oraz EUFOR współpracują w jak najszerszym zakresie w celu szybkiego odesłania zwłok zmarłego członka personelu EUFOR-u do kraju pochodzenia.

Artykuł 13**Bezpieczeństwo EUFOR-u i żandarmeria wojskowa**

1. Państwo tranzytu przyjmuje wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia ochrony EUFOR-owi i jego personelowi.

2. EUFOR jest upoważniony do przyjmowania środków koniecznych do ochrony swoich obiektów i konwojów w ścisłej współpracy z właściwymi organami państwa tranzytu.

3. Kontyngenty narodowe mogą dysponować personelem policji kryminalnej w celu prowadzenia dochodzeń koniecznych do sprawowania jurysdykcji karnej, o której mowa w artykule 8 powyżej.

*Artykuł 14***Systemy komunikacyjne**

1. EUFOR może instalować i obsługiwać nadawcze i odbiorcze stacje radiowe, jak również systemy satelitarne. EUFOR współpracuje z właściwymi organami państwa tranzytu w celu uniknięcia konfliktu w korzystaniu z właściwych częstotliwości. Dostęp do zakresu częstotliwości jest przyznawany zgodnie z obowiązującymi przepisami państwa tranzytu.

2. EUFOR korzysta z nieograniczonego prawa do komunikacji radiowej (w tym za pomocą satelitarnych, ruchomych lub przenośnych aparatów radiowych), telefonicznej, telegraficznej, faksowej i za pomocą innych środków, jak również z prawa do instalowania urządzeń niezbędnych do utrzymywania łączności z obiektami EUFOR-u i między nimi.

3. W swoich obiektach EUFOR może podjąć kroki niezbędne do dystrybucji poczty, której nadawcą lub odbiorcą jest EUFOR lub jego personel.

*Artykuł 15***Roszczenia odszkodowawcze z tytułu śmierci, obrażeń ciała, szkody i straty**

1. Roszczenia odszkodowawcze w przypadku zniszczenia lub utraty dóbr cywilnych lub publicznych, a także roszczenia odszkodowawcze w przypadku śmierci lub odniesienia ran oraz zniszczenia lub utraty dóbr należących do EUFOR-u wynikające z tranzytu EUFOR-u są rozstrzygane za porozumieniem stron.

2. Wnioski dotyczące roszczeń są przekazywane EUFOR-owi za pośrednictwem właściwych organów państwa tranzytu – w przypadku wniosków osób prawnych lub fizycznych państwa tranzytu lub do właściwych organów państwa tranzytu – w przypadku wniosków przedstawianych przez EUFOR.

3. Jeżeli osiągnięcie ugody jest niemożliwe, roszczenie odszkodowawcze przedkłada się komisji do spraw roszczeń odszkodowawczych składającej się z jednakowej liczby przedstawicieli EUFOR-u i przedstawicieli państwa tranzytu. Kwestię roszczenia rozstrzyga się na zasadzie porozumienia stron.

4. Jeżeli niemożliwe jest rozstrzygnięcie w ramach komisji do spraw roszczeń odszkodowawczych, wnioski przekazywane są sądowi arbitrażowemu, którego decyzja jest wiążąca.

5. Sąd arbitrażowy składa się z trzech arbitrów, z których jeden jest wyznaczany przez państwo tranzytu, drugi przez

EUFOR, a trzeci wyznaczany jest wspólnie przez państwo tranzytu i EUFOR. Jeżeli jedna ze stron nie wyznaczy arbitra w terminie dwóch miesięcy lub w przypadku braku zgody pomiędzy państwem tranzytu a EUFOR-em co do wyznaczenia trzeciego arbitra, arbiter ten jest wyznaczany z urzędu przez przewodniczącego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

6. EUFOR oraz organy administracyjne państwa tranzytu zawierają porozumienie administracyjne w celu określenia zakresu uprawnień komisji do spraw roszczeń odszkodowawczych oraz sądu arbitrażowego, procedur obowiązujących w tych organach oraz zasad wnoszenia roszczeń odszkodowawczych.

*Artykuł 16***Współpraca i spory**

1. Wszelkie kwestie zaistniałe w związku ze stosowaniem niniejszej Umowy są rozpatrywane wspólnie przez przedstawicieli EUFOR-u oraz właściwe organy państwa tranzytu.

2. W przypadku braku rozstrzygnięcia spory dotyczące wykładni lub stosowania niniejszej Umowy rozstrzygane są wyłącznie na drodze dyplomatycznej pomiędzy państwem tranzytu a przedstawicielami UE.

*Artykuł 17***Inne postanowienia**

1. W przypadkach gdy niniejsza Umowa odnosi się do przywilejów, immunitetów i praw EUFOR-u oraz personelu EUFOR-u, rząd państwa tranzytu odpowiada za ich wprowadzenie w życie i poszanowanie przez właściwe organy lokalne państwa tranzytu.

2. Żadne z postanowień niniejszej Umowy nie ma na celu ustanowienia odstępstwa ani nie może być interpretowane jako ustanawiające odstępstwo od praw, które mogą przysługiwać na mocy innych umów państwu członkowskiemu UE lub jakiegokolwiek innemu państwu wnoszącemu wkład w EUFOR.

*Artykuł 18***Uzgodnienia wykonawcze**

Do celów niniejszej Umowy kwestie operacyjne, administracyjne i techniczne mogą być przedmiotem osobnych uzgodnień pomiędzy dowódcą sił zbrojnych UE oraz organami administracyjnymi państwa tranzytu.

*Artykuł 19***Wejście w życie i wygaśnięcie**

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie w dniu podpisania i pozostaje w mocy do dnia wyjazdu ostatniego członka personelu EUFOR-u, podanego przez EUFOR organom państwa tranzytu.

2. Z zastrzeżeniem ustępu 1, postanowienia artykułu 4 ustęp 6, artykułu 5 ustępy 1, 2, 4, 7 i 8, artykułu 6 ustępy 1, 3, 4, 6, 8–10, artykułu 10 ustęp 2, artykułu 11, artykułu 13 ustępy 1, 2 i 3 oraz artykułu 15 uznaje się za obowiązujące od dnia rozlokowania pierwszego członka personelu EUFOR-u, jeżeli data ta była wcześniejsza od daty wejścia w życie niniejszej Umowy.

3. Niniejsza Umowa może być zmieniona w formie pisemnej za obopólną zgodą Stron.

4. Wygaśnięcie niniejszej Umowy nie ma wpływu na prawa ani obowiązki wynikające z wykonywania niniejszej Umowy przed jej wygaśnięciem.

Sporządzono w Jaunde dnia 6 lutego 2008 r., w czterech oryginalnych egzemplarzach w języku francuskim i angielskim, przy czym obie wersje są jednakowo autentyczne.

W imieniu Unii Europejskiej

W imieniu państwa tranzytu

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2008/179/WPZiB**z dnia 29 lutego 2008 r.****zmieniające wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Po przyjęciu w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji nr 1596 (2005) Rada w dniu 13 czerwca 2005 r. przyjęła wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga.
- (2) W dniu 9 października 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2007/654/WPZiB ⁽²⁾, na mocy którego dokonała zmiany środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga, a ich obowiązywanie przedłużyła do dnia 15 lutego 2008 r., wdrażając tym samym rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1771 (2007).
- (3) W dniu 15 lutego 2008 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1799 (2008) przedłużającą obowiązywanie środków skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga do dnia 31 marca 2008 r.
- (4) W związku z powyższym należy przedłużyć obowiązywanie wspólnego stanowiska 2005/440/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Artykuł 8 wspólnego stanowiska 2005/440/WPZiB otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje stosownie zrewidowane, zmienione lub uchylone – zależnie od postanowień Rady Bezpieczeństwa ONZ.”.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem przyjęcia.

Artykuł 3Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lutego 2008 r.

W imieniu Rady
M. COTMAN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 152 z 15.6.2005, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 10.10.2007, s. 11

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1281/2005 z dnia 3 sierpnia 2005 r. w sprawie zarządzania licencjami połowowymi oraz minimum informacji, jakie mają być w nich zawarte*(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 203 z dnia 4 sierpnia 2005 r.)*

Strona 1, motyw 1:

zamiast: „W celu ułatwienia i zapewnienia homogenicznej kontroli działalności połowowej niezbędne jest ustanowienie na poziomie Wspólnoty zasad dotyczących minimum informacji, jakie mają być zawarte w licencji połowowej, w szczególności informacji o posiadaczu licencji, statku, zdolności połowowej i narzędziach połowowych.”,

powinno być: „W celu ułatwienia i zapewnienia spójnej kontroli działalności połowowej niezbędne jest ustanowienie na poziomie Wspólnoty zasad dotyczących minimum informacji, jakie mają być zawarte w licencji połowowej, w szczególności informacji o właścicielu licencji, statku, zdolności połowowej i narzędziach połowowych.”.

Strona 2, art. 2:

zamiast: „Do celów niniejszego rozporządzenia »licencja połowowa« nadaje jej posiadaczowi prawo, zgodnie z ograniczeniami wynikającymi z przepisów krajowych, do wykorzystania określonej zdolności połowowej do handlowej eksploatacji żywych zasobów wodnych.”,

powinno być: „Do celów niniejszego rozporządzenia »licencja połowowa« nadaje jej właścicielowi prawo, zgodnie z ograniczeniami wynikającymi z przepisów krajowych, do wykorzystania określonej zdolności połowowej do handlowej eksploatacji żywych zasobów wodnych.”.

Załącznik – Minimum informacji:

zamiast: „I. IDENTYFIKACJA

A. STATEK ⁽¹⁾

5. Oznaczenie zewnętrzne (*)

6. Międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy (IRCS (*)) ⁽³⁾”,

powinno być: „I. IDENTYFIKACJA

A. STATEK ⁽¹⁾

5. Oznaka rybacka (*)

6. Międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy (IRCS (*)) ⁽³⁾”;

zamiast: „B. POSIADACZ LICENCJI/WŁAŚCICIEL STATKU/ARMATOR

1. Nazwa/nazwisko i adres posiadacza licencji”,

powinno być: „B. WŁAŚCICIEL LICENCJI/WŁAŚCICIEL STATKU/ARMATOR

1. Nazwa/nazwisko i adres właściciela licencji”;

zamiast: „II. PARAMETRY ZDOLNOŚCI POŁOWOWEJ

1. Moc silnika (kW) (**)

2. Tonaż (GT) (**),

powinno być: „II. PARAMETRY ZDOLNOŚCI POŁOWOWEJ

1. Moc silnika (kW) (**)

2. Pojemność (GT) (**).
